

“Hz. Ömər Əbu Bəkr (r.a)-ın nitqindən sonra Rəsulullah –səllallahu əleyhi və səlləm-ə doğru əyilib alnından öpdü və ağlayaraq belə xitab etdi:

“Anam-atam sənə fəda olsun, ya Rəsulallah! Üstündə durduğun xurma kötüyü yeni minbərə çıxdığın zaman ayrılığına dözməyib inləmiş, əlini üzərinə qoyunca susmuşdu. Halbuki ümmətin sənə ayrılığına ağlayıb-sızlamağa ondan daha layiqdir.

Anam-atam sənə fəda olsun, ya Rəsulallah! Rəbbin:

"Peyğəmbər itaət edən kimsə, şübhə siz ki, Allaha itaət etmiş olur..."(Nisa, 4/80)

-buyuraraq sənə itaəti özünə itaət saymaqla dərğahındaki üstünlüyünü son həddə çatdırmışdır.

Anam-atam sənə fəda olsun, ya Rəsulallah! Allah səni peyğəmbərlərin sonuncusu olaraq göndərdiyi halda sənə iman və yardım etmək üçün əvvəlki peyğəmbərlərdən əhd-peyman almaqla (Ali-İmran, 3/81) sənə üstünlüyünü son dərəcəyə çatdırmışdır.”

Anam-atam sənə fəda olsun, ya Rəsulallah! Cəhənnəm xalqının əzab olunarkən:

"...Kaş Allaha müti olaydıq, Peyğəmbər itaət edəydik!" (Əhzab, 33/66)

deyərək sənə itaətin həsrətini çəkmələri sənə Allah qatındakı fəzilətini son dərəcəyə çatdırmışdır." (Kastalani, Məvəhibul-Lədünniyyədən nəqlən Osman Nuri Topbaş, Hz. Muhammed Mustafa, II, 571-571)

Biz səni görə bilmədik, ya Rəsulallah... dövrü-səadətine yetişmədik. Sədaqət və məhəbbətləri ilə dillərə dastan olan əshabını da görmədik. Sənə mübarək üzünə baxıb "Anam-atam sənə fəda olsun" da deyə bilmədik. Ən əsası isə sənə tərəfindən görülmədik, Əfəndim! O nəzərə nələri fəda etməzdik?!

Sultanım, dərk etdik ki, o mərtəbəyə çatmaq imkansızdır, bir hədisi-şərifinə uyub düşdük yollara... "dərbvə həya sahibi, xeyrülxəf" bir mərhəmət sahibi gedirik dedi, biz də gəldik, Əfəndim! Vəhb b. Kəbşin, minlərcə səhabənin iziylə gəldik. Onların yurdundan, yuvasından uzaqlara getdiklərini anlamaq, anlatmaq üçün gəldik. Gecələr xidmət ömrümüzün uzun olması üçün dualar edirik.

Öndən gedənlərimiz oldu, "Əliabadlı Musab"larımız... Müəllim olaraq gəldikləri yerdə canlarını fəda etdilər. Sənə qovuşdular... Onlar bizim sabaha gedən yolumuza çıraqlı oldu. Amma karvan yoluna davam edir, Əfəndim! Musab (r.a) şəhid olarkən bayrağını dövr alan mələklər kimi qardaşlarımız var. Həm də hər biri mələk üzünü... İnsanlıq borcumuzu ödəyək deyərək yerindən, yurdundan tərki-diyar olaraq bu torpaqlara gələn qardaşlarımız. İncitmədən və incimədən xidmətin əlasını sərgiləmək üçün qəlbitirək geniş ürəyə sahib...

Niyyətin bərəkətini gördük, Əfəndim!

Artıq Hz. Aişə anamızın Məscidi-Nəbəvisində yanıq səslə oxunan Quranı duyduğu zaman diqqətlə dinlədiyi və “Ondan daha gözəl oxuyanı görmədim” dediyi Hz Salim (r.a) kimi Quran oxuyan, yorulmaq nədir bilməyən hafizlərimiz var, Əfəndim! Həm də uzun illərdən sonra Quran səsine susamış torpaqlara, dağa-daşa, məscidlərə dolan bülbül səsləriylə...

Bilallarımız oldu, ya Rəsulallah! Davudi səsləriylə Qafqaz dağlarının qarlı üzünə nur saçan... Sanki Mədinədən gəlir bu səs. Onlar azan oxurkən camaat yollara tökülür. Eynən sizin Rəfiqi-Əlaya yolçuluğunuzdan sonra bir daha azan oxuya bilməyən Hz. Bilalın mübarək nəvələrinizin israrıyla oxumağa çalışdığı, amma bitirə bilmədiyi azanı eşidən “Allahın Rəsulu qayıtdımı?” deyib həyəcan və həsrətlə yollara çıxan mədinəlilər kimi...

Təkbaşına və ailəsiylə birlikdə dağ-daş demədən kənd-kənd dolaşan, əcəba bu gün də bir nəfərə Quranı çatdırma bilərəmmi deyib çırpınan qardaşlarımız var... Balaları yollarda, maşınlarda böyüyür.

Hər həftə toplandıqları yerə kilometrərlə uzaqdan gələnlərimiz var... Ziyarətini sırf Allah rizası üçün etmək, hər hansı bir şey qarışmadan niyyətləri kirlənməsin deyə ikram etdiyimiz çayı belə içmədən gedən qardaşlarımız var... Gələrkən gətirdikləri çayı, şəkəri səssizcə qoyub gedənlər...

Evinin səssiz bir guşəsini məscid edən, ağlayaraq Quran oxumağa çalılşan qardaşlarımız var. Hz. Siddiqin yolunda və məşrəbində...

Bəzən yemək öynəsini keçirdiyini, amma təhəccüdü bir dəfə də olsun keçirmədiyini söyləyən, hər gecə eyni saatda, gecənin ikisində namaza duran qardaşlarımız var. Səccadələrinin başında ümmətinin yırıqlarını tikməyə çalışanlara dua edərək ağlayanlarımız var.

Bildiyinin zəkətını verməyə çalışan, ticarət məqsədilə getdiyi kəndlərdə özüylə birlikdə namazı tərif edən kağızlar paylamağa çalışan qardaşlarımız var... Əfəndim, bu ixtlas o qədər

bərəkətlənir ki...

Sənin adın anıldığı zaman “ağsaqqallarımız”ın ürəyi titrər, üzlərini daha da gözəlləşdirən büllur damlalar tökülər saqqallarından, əlləriylə üzlərini örtərlər... “Dua buyurun” dedikdə, damarlarında dolaşan qan olduğumuzu söylər və duada bizi unutmağı xəyanət sayarlar.

Əhli-beytinə məhəbbətlə onları ailəsindən çox üstün tutan, bağıryanıq qardaşlarımız var, Əfəndim! Kərbəla acısıyla oturub dəqiqələrlə ağlarlar.

Sənin yetimlərinə bir boşqab isti yemək, bir ləhzə xoş atmosfer təmin edə bilmək üçün aylardan bəri göz nuruyla xeyriyyə sərgiləri açmağa çalışsan analarımız, bacılarımız...

Və...

Demək olar ki, hər dərsimizdə ayağa qalxıb sənə çatacağından azcığı şübhə duymadan salatu-salamlar göndərən tələbələrımız...

Allahummə sallı ələ Muhamməd və ələ əli Muhamməd!

***Ey Allahın həbibini!

Biz sənin izinlə Şəkiyə, Şamaxıya, Ağdaşa, İsmayılıya, Əliabada, Zaqatalaya, Qubaya, Astaraya, kəndlərə, şəhərlərə gəldik; Azərbaycana gəldik.

Yoxsa Mədinəyəmi gəldik?

Bunlar bizi mühacir kimi qarşılayan ənsar ürəkli qardaşlarımızdır, Əfəndim!